ECLI:LV:AT:2024:0719.11816003918.6.L
Lieta Nr. 11816003918, SKK-336/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 19. jūlijā

Senāts šādā sastāvā: senatores Inguna Radzeviča, Sandra Kaija, Inese Laura Zemīte,

iepazinies ar Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurores Irīnas Laiviņas kasācijas protestu, apsūdzēto /pers. D/ un /pers. E/ (*/pers. E/*) un apsūdzētā /pers. G/ aizstāvja zvērināta advokāta Normunda Duļevska kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 16. janvāra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Prokurore kasācijas protestā norādījusi, ka apelācijas instances tiesa, pārkāpjot Krimināllikuma 35. un 55. panta nosacījumus, apsūdzēto /pers. D/ nepamatoti notiesājusi nosacīti, jo nav ņēmusi vērā, ka /pers. D/ izdarījis sevišķi smagu noziegumu, savu vainīgumu nav atzinis un nav veicis pasākumus, lai valsts atgūtu legalizētos līdzekļus. Turklāt tiesa nav ņēmusi vērā legalizēto līdzekļu apmēru un nav pamatojusi, kādēļ /pers. D/ notiesāšana nosacīti ļaus sasniegt Krimināllikuma 35. pantā paredzēto soda mērķi. Lietā nav arī iegūts tāds apsūdzēto /pers. D/ pozitīvi raksturojošu ziņu kopums, kas varētu attaisnot nosacītu notiesāšanu.

Apsūdzētā /pers. G/ aizstāvis kasācijas sūdzībā norādījis, ka: 1) apsūdzētajam /pers. G/ celtā apsūdzība divos Krimināllikuma 198. panta otrajā daļā paredzētajos noziedzīgajos nodarījumos ir nekonkrēta, jo no tās nav saprotams: a) ir izdarīts viens turpināts vai divi atsevišķi noziedzīgi nodarījumi; b) kad notikusi vienošanās ar apsūdzēto /pers. D/ par otrā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu; c) vai šīs vienošanās laikā apsūdzētais /pers. G/ bija Krimināllikuma 198. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma subjekts; 2) laikā no 2015. gada beigām vai 2016. gada sākuma līdz 2017. gada jūlijam, kad atbilstoši apsūdzībai izdarīts otrais noziedzīgais nodarījums, apsūdzētais nebija Krimināllikuma 198. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma subjekts, jo 2015. gada 30. decembrī darba attiecības ar SIA „/Nosaukums A/" pārtrauca, turklāt viņam nebija zināms, vai /pers. D/ šajā laikā SIA „/Nosaukums A/" ieņēma amatu, kurš ļāva pieņemt lēmumus par preču turpmāku iepirkšanu no /pers. H/ pārstāvētā komersanta SIA „/Nosaukums B/"; 3) /pers. H/ norādītā nelikumīgo maksājumu aprēķināšanas metode neapstiprina, ka šie maksājumi ir veikti apsūdzībā norādītajā apjomā, turklāt lietā nav pierādīts, ka /pers. H/ bija tāds naudas līdzekļu avots, no kura viņš varētu samaksāt apsūdzībā norādītās summas, savukārt /pers. H/ un /pers. I/ liecības, uz kurām tiesa atsaukusies, pamatojot nelikumīgo maksājumu summu 4 % apmērā no SIA „/Nosaukums B/" piegādāto preču apgrozījuma SIA „/Nosaukums A/", sniegtas saistībā ar noziedzīgo nodarījumu, kurā /pers. G/ nav tiesību uz aizstāvību.

Apsūdzētais /pers. D/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka apelācijas instances tiesa: 1) nav izvērtējusi apelācijas sūdzības argumentus par pirmās instances tiesas pieļautiem Kriminālprocesa likuma 455. panta trešās daļas pārkāpumiem, konstatējot, ka: a) apsūdzētais Krimināllikuma 198. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu laikā SIA „/Nosaukums A/" ieņēma preču kategorijas vadītāja, nevis preču kategoriju grupas vadītāja amatu, kā tas bija norādīts celtajā apsūdzībā; b) apsūdzētais, īstenojot Krimināllikuma 195. pantā trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, veicis darbības, kas atbilst Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma finansēšanas novēršanas likuma 5. panta pirmās daļas 1. punktam (likuma redakcijā līdz 2017. gada 31. jūlijam), nevis šā likuma 5. panta pirmajai daļai, kā tas bija norādīts celtajā apsūdzībā; 2) izlemjot jautājumu par vainīgumu, nav ņēmusi vērā apsūdzētā 2016. un 2017. gada ienākumu deklarācijās un papildu deklarācijās norādītās ziņas, kas apliecina visu mājas būvniecībā iegūto līdzekļu legalitāti un starp /pers. D/ kā aizdevēju un /pers. E/ kā aizņēmēju noslēgtā aizdevuma līguma esību; 3) nepamatoti secinājusi, ka apsūdzētā darbības – noziedzīgi iegūtu līdzekļu pārvēršana citās vērtībās, iegādājoties celtniecības materiālus un samaksājot par celtniecības darbiem, – norāda uz apsūdzētā vēlmi slēpt šo līdzekļu noziedzīgo izcelsmi, turklāt nav pamatojusi, kādēļ tā noraida apsūdzētā 2022. gada 5. janvāra rakstveida liecības un citus pierādījumus, kas apstiprina, ka apsūdzētajam nebija nodoma slēpt iegūto līdzekļu izcelsmi; 4) nav izvērtējusi apelācijas sūdzības argumentus par to, ka pirmās instances tiesa nemotivēti noteikusi apsūdzētajam bargāku sodu, nekā to lūdzis prokurors, turklāt nav pamatojusi nepieciešamību piemērot apsūdzētajam papildsodu – mantas konfiskāciju; 5) nav izvērtējusi /pers. H/ liecību ticamību un pieļaujamību un nav pamatojusi, kādēļ tā noraida citus pierādījumus, tai skaitā paša /pers. H/ 2020. gada 2. marta tiesas sēdē sniegtās liecības, no kurām izriet, ka par iespējamo noziedzīgo nodarījumu policijai viņš nebija paziņojis pēc savas iniciatīvas.

Apsūdzētais /pers. E/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka apelācijas instances tiesa: 1) nepamatoti atzinusi, ka /pers. D/, izmantojot apsūdzēto kā starpnieku, prettiesiski pieprasījis un pieņēmis no SIA /Nosaukums C/ valdes locekļa /pers. I/ naudu, savukārt /pers. I/ nodevis apsūdzētajam naudu tālākai nodošanai /pers. D/, jo: a) lietā nav pierādījumu, ka /pers. D/ būtu saņēmis no /pers. I/ apsūdzībā norādīto naudu; b) lietā nav pierādījumu, ka apsūdzībā norādītā naudas summa ir saistīta ar realizētās produkcijas apmēru; c) /pers. I/ nav sniedzis liecības, kas apstiprinātu inkriminētā noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses esību apsūdzētā darbībās; 2) nepamatoti atzinusi, ka apsūdzētā /pers. E/ liecības neapstiprina pirmstiesas kriminālprocesā noskaidrotais, jo apsūdzētā liecībās norādītie fakti pirmstiesas kriminālprocesā netika pārbaudīti; 3) /pers. I/ maksājumus apsūdzētajam nepamatoti saistījusi ar mantiska labuma nodošanu /pers. D/ /pers. I/ interesēs, lai gan apsūdzētais norādītajā laikā bija faktiskās darba attiecībās ar SIA /Nosaukums C/, turklāt apsūdzētais bija /pers. D/ parādnieks saskaņā ar noslēgto aizdevuma līgumu; 4) nav izvērtējusi apelācijas sūdzības argumentus par pirmās instances tiesas pieļauto Kriminālprocesa likuma 455. panta trešās daļas pārkāpumu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmo daļu nolēmumu tiesiskumu kasācijas kārtībā pārbauda tikai tādā gadījumā, ja kasācijas sūdzībā vai protestā izteiktā prasība pamatota ar Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu.

Senāts konstatē, ka prokurore kasācijas protestā, apsūdzētā /pers. G/ aizstāvis un apsūdzētie /pers. D/ un /pers. E/ kasācijas sūdzībās pamatā

atkārtojuši apelācijas protesta un apelācijas sūdzību argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi. Atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pareizi novērtējusi lietā iegūtos pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus par apsūdzēto /pers. G/, /pers. D/ un /pers. E/ vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos.

Savukārt pirmās instances tiesa, pamatojoties uz konkrētiem lietā iegūtajiem pierādījumiem, tai skaitā cietušā /pers. H/ un liecinieka /pers. K/ liecībām, pie cietušā /pers. H/ izņemtajā diktofonā fiksēto sarunu ierakstos ietvertajām ziņām un rakstveida pierādījumiem, argumentēti atzinusi, ka /pers. G/ ir izdarījis divus Krimināllikuma 198. panta otrajā daļā paredzētus noziedzīgus nodarījumus, bet /pers. D/ – vienu Krimināllikuma 198. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, kuros cietušais ir /pers. H/. Tiesa konstatējusi, ka apsūdzētais /pers. G/, būdams SIA „/Nosaukums A/" darbinieks – preču kategoriju grupas vadītājs –, sākumā viens pats, bet pēc tam personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar /pers. D/, kurš arī bija SIA „/Nosaukums A/" darbinieks – preču kategorijas vadītājs – , prettiesiski pieprasīja un pieņēma mantisku labumu no /pers. H/, lai SIA „/Nosaukums B/" piegādātā produkcija tiktu iepirkta un realizēta SIA „/Nosaukums A/" veikalu tīklā. Lai arī tiesai nav izdevies precīzi noskaidrot laiku, kad starp apsūdzētajiem tika panākta vienošanās par inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, tiesa atzinusi, ka arī pēc /pers. G/ atbrīvošanas no darba SIA „/Nosaukums A/" apsūdzētie veica saskaņotas darbības, īstenojot inkriminētā noziedzīgā nodarījuma objektīvo pusi.

Gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas instances tiesa cietušā /pers. H/ liecības atzinušas par ticamām, arī daļā par /pers. G/ un /pers. D/ pieprasītajiem un viņiem samaksātajiem naudas līdzekļiem 4 % apmērā no SIA „/Nosaukums B/" piegādāto preču apgrozījuma SIA „/Nosaukums A/" veikalu tīklā, norādot, ka tās apstiprina citi lietā iegūtie pierādījumi. Turklāt apelācijas instances tiesa atzinusi, ka metode, pēc kuras cietušais aprēķinājis veikto maksājumu apmēru, nerada šaubas par cietušā liecību ticamību, bet pastiprina to. Tāpat tiesa norādījusi, ka tam apstāklim, no kurienes /pers. H/ ieguvis naudas līdzekļus nelikumīgo maksājumu veikšanai /pers. G/ un /pers. D/, nav izšķirošas juridiskas nozīmes, jo lietā ticami noskaidrots, ka šādi maksājumi tika veikti. Savukārt norādot uz to, ka tiesa nav izvērtējusi cietušā /pers. H/ 2020. gada 2. marta tiesas sēdē sniegtās liecības par to, ka ar iesniegumu policijā viņš vērsies pēc policijas darbinieku ierosinājuma, apsūdzētais /pers. D/ nav norādījis, kāda ir šo liecību juridiskā nozīme, ievērojot to, ka pēc vēršanās policijā cietušais savas liecības ir konsekventi uzturējis visā kriminālprocesa gaitā.

Pretēji apsūdzētā /pers. G/ aizstāvja kasācijas sūdzībā norādītajam, pirmās instances tiesa savus atzinumus par nelikumīgo maksājumu summu 4 % apmērā no SIA „/Nosaukums B/" piegādāto preču apgrozījuma SIA „/Nosaukums A/" veikalu tīklā nav pamatojusi ar liecinieka /pers. I/ liecībām, savukārt apelācijas instances tiesa uz šī liecinieka liecībām atsaukusies tikai tiktāl, ciktāl tās apstiprina, ka arī citā noziedzīgajā nodarījumā, kurā izskatāmās lietas ietvaros apsūdzēts /pers. D/, ikmēneša nelikumīgo maksājumu summa tika noteikta procentos no preču apgrozījuma.

Pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, tai skaitā liecinieku /pers. I/, /pers. K/ un /pers. L/ liecībām, speciālo izmeklēšanas darbību – sakaru līdzekļu kontroles un speciālā izmeklēšanas eksperimenta – laikā iegūtajām ziņām un rakstveida pierādījumiem, pirmās instances tiesa motivēti atzinusi, ka /pers. D/, būdams SIA „/Nosaukums A/" darbinieks – preču kategorijas vadītājs –, pats un ar starpnieku /pers. E/ prettiesiski pieprasīja un pieņēma mantisku labumu no SIA /Nosaukums C/ valdes locekļa /pers. I/, lai SIA /Nosaukums C/ produkcija tiktu iepirkta un realizēta SIA „/Nosaukums A/" veikalu tīklā, savukārt /pers. E/ apzināti veicināja šī noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, pildot starpnieka funkciju prettiesiskā mantiskā labuma pieprasīšanā un saņemšanā no /pers. I/ un nodošanā /pers. D/. Tiesa argumentēti noraidījusi apsūdzētā /pers. E/ versiju par to, ka naudas līdzekļus no /pers. I/ viņš saņēmis kā atlīdzību par darbu SIA /Nosaukums C/ un nodevis tos /pers. D/ parāda dzēšanai. Tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /pers. E/ liecību ticamību, aplūkojot tās kopumā un savstarpējā sakarībā ar citiem pierādījumiem, un atzinusi, ka apsūdzētā liecības nav ticamas. Apsūdzētais nav atklājis, kādi viņa liecībās norādītie fakti nav pārbaudīti lietas izmeklēšanas gaitā.

Pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, tai skaitā liecinieku /pers. M/ (*/pers. M/*), /pers. N/ un /pers. O/ liecībām, dokumentos fiksētajām ziņām un rakstveida pierādījumiem, pirmās instances tiesa argumentēti atzinusi, ka apsūdzētais /pers. D/ legalizēja noziedzīgi iegūtos finanšu līdzekļus 24 587 *euro*, proti, nolūkā maskēt šo finanšu līdzekļu raksturu un patieso izcelsmi pārvērta tos citās vērtībās – ieguldīja dārza mājas un pirts ēkas būvniecībā, norēķinoties skaidrā naudā ar strādniekiem par padarīto darbu un celtniecībai paredzētajiem materiāliem. Tiesa ir pamatojusi, kādēļ atzīstams, ka noziedzīgi iegūtie finanšu līdzekļi pārvērsti citās vērtībās nolūkā maskēt to patieso izcelsmi.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /pers. D/ kasācijas sūdzībā atkārtotos argumentus par to, ka pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Kriminālprocesa 455. panta trešo daļu, konstatējot, ka apsūdzētais Krimināllikuma 198. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu laikā SIA „/Nosaukums A/" ieņēma preču kategorijas vadītāja, nevis preču kategoriju grupas vadītāja amatu, kā tas bija norādīts celtajā apsūdzībā, un atzinusi, ka tādējādi pirmās instances tiesa nav pasliktinājusi apsūdzētā stāvokli lietā un nav pārkāpusi viņa tiesības uz aizstāvību, jo precizējums veikts, nemainoties apsūdzības būtībai, apjomam un juridiskajai kvalifikācijai, turklāt apsūdzētajam bija zināms, kādu amatu apsūdzībā norādītajā laikā viņš ieņēma SIA „/Nosaukums A/" un kāds bija viņa tiesību apjoms, strādājot šajā amatā. Atsaucoties uz /pers. D/ ieņemamā amata – preču kategorijas vadītājs – aprakstu, tiesa atzinusi, ka arī šajā amatā /pers. D/ bija tiesības pieņemt lēmumus par preču sortimentu, piegāžu daudzumu, preču cenām un iespējamo piegādātāju dalību reklāmu aktivitātēs.

Savukārt norādot uz to, ka pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 455. panta trešo daļu, konstatējot, ka apsūdzētais, īstenojot Krimināllikuma 195. pantā trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, veicis darbības, kas atbilst Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma finansēšanas novēršanas likuma 5. panta pirmās daļas 1. punktam (likuma redakcijā līdz 2017. gada 31. jūlijam), nevis šā likuma 5. panta pirmajai daļai, kā tas bija norādīts celtajā apsūdzībā, apsūdzētais /pers. D/ nav pamatojis, kā šāds precizējums ir pasliktinājis apsūdzētā stāvokli lietā un pārkāpis viņa tiesības uz aizstāvību, aprobežojoties vienīgi ar vispārīgu apgalvojumu.

Arī apsūdzētā /pers. E/ kasācijas sūdzībā ietvertās norādes par pirmās instances tiesas pieļautu Kriminālprocesa likuma 455. panta trešās daļas pārkāpumu ir paustas vispārīga apgalvojuma veidā. Apsūdzētais kasācijas sūdzībā nav norādījis, kā izpaudies tiesas pieļautais pārkāpums un kā tas ietekmējis apsūdzētā stāvokli lietā un viņa tiesības uz aizstāvību.

Atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzētajiem, arī apsūdzētajam /pers. D/, noteikto sodu, apelācijas instances tiesa norādījusi, ka pirmās instances tiesa ir noteikusi apsūdzētajiem taisnīgu sodu, kas atbilst Krimināllikuma 35. pantā norādītajam soda mērķim, ievērojot Krimināllikuma 46. pantā paredzētos soda noteikšanas vispārīgos principus. Tiesa ir izvērtējusi visus apstākļus, kas raksturo izdarīto noziedzīgo nodarījumu smagumu, raksturu, katra apsūdzētā personību, un pamatojusi, kādēļ apsūdzētajiem ir izraudzīts konkrētais soda veids un mērs.

Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka, nosakot apsūdzētajam /pers. D/ sodu par Krimināllikuma 195. panta trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, pirmās instances tiesa ir ņēmusi vērā, ka apsūdzētais izdarījis sevišķi smagu noziegumu ar augstu kaitīguma pakāpi, par kuru likumdevējs paredzējis tikai brīvības atņemšanas sodu, izvērtējusi legalizēto naudas līdzekļu apmēru un apsūdzētā personību raksturojošās ziņas. Pamatojoties uz lietā noskaidroto sodu ietekmējošo apstākļu izvērtējumu, gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas instances tiesa ir guvušas pārliecību, ka apsūdzētais /pers. D/ turpmāk likumpārkāpumus vairs neizdarīs, tādēļ atzinušas par iespējamu notiesāt viņu nosacīti. Prokurore, kasācijas protestā norādot, ka apsūdzētā /pers. D/ personību raksturojošās ziņas liedz iespēju notiesāt viņu nosacīti, nav atklājusi, tieši kādas apsūdzētā personību raksturojošās ziņas abu iepriekšējo instanču tiesas nav izvērtējušas, aprobežojoties vienīgi ar vispārīgu apgalvojumu.

Apelācijas instances tiesa ir noraidījusi prokurores apelācijas protestā norādīto un kasācijas protestā atkārtoto argumentu par to, ka, lemjot par iespēju notiesāt apsūdzēto /pers. D/ nosacīti, pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā to, ka apsūdzētais savu vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos nav atzinis. Apelācijas instances tiesa norādījusi, ka, neatzīstot savu vainīgumu, apsūdzētais ir īstenojis savas procesuālās tiesības, tādēļ šis

apstāklis nevar pastiprināt apsūdzētā atbildību un pasliktināt viņa stāvokli lietā.

Savukārt saistībā ar apsūdzētā /pers. D/ kasācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka tiesa noteikusi viņam bargāku sodu, nekā to lūdzis prokurors, Senāts norāda, ka tiesai prokurora viedoklis par apsūdzētajam nosakāmo sodu nav saistošs. Izvērtējusi visus apstākļus, tiesa var piekrist prokurora viedoklim par piespriežamo sodu, taču tai nav pienākuma noteikt tādu sodu, kādu lūdz prokurors. Tiesa var noteikt personai citu sodu, kas var būt gan vieglāks, gan arī bargāks (sk. *Senāta 2021. gada 30.aprīļa lēmumu lietā Nr. SKK-7/2021, ECLI:LV:AT:2021:0430.11370033818.3.L*). Senāts konstatē, ka pirmās instances tiesa ir pamatojusi savus atzinumus par apsūdzētajam /pers. D/ noteiktā soda veidu un mēru, arī daļā par nepieciešamību piemērot likumā paredzēto papildsodu – mantas konfiskāciju –, savukārt apelācijas instances tiesa, atkārtoti izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumiem.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka prokurores kasācijas protestā un apsūdzētā /pers. G/ aizstāvja, apsūdzēto /pers. D/ un /pers. E/ kasācijas sūdzībās ietvertās norādes par apelācijas instances tiesas pieļautajiem Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma normu pārkāpumiem šajā daļā kopumā ir pamatotas ar protesta un sūdzību iesniedzēju atšķirīgo viedokli par lietā iegūto pierādījumu ticamību un pietiekamību, faktiski pauž viņu neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērstas uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrās daļas 2. punktu tiesa var atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību, ja, izvērtējot kasācijas sūdzībā vai protestā minētos argumentus, nerodas šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. G/ aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti par apsūdzētajam /pers. G/ celtās apsūdzības nekonkrētību nerada šaubas par apelācijas instances tiesas lēmuma tiesiskumu. No /pers. G/ celtās apsūdzības izriet, ka viņš ir apsūdzēts divos Krimināllikuma 198. panta otrajā daļā paredzētajos noziedzīgajos nodarījumos, no kuriem viens izdarīts personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar /pers. D/. Apsūdzībā ir norādīts laiks, kad apsūdzētie vienojās par inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, ciktāl to bijis iespējams noskaidrot – 2015. gada beigās – 2016. gada sākumā –, kā arī laiks, kad apsūdzētais /pers. G/ tika atbrīvots no darba SIA „/Nosaukums A/" – 2015. gada 30. decembrī. Savukārt no pirmās instances tiesas 2020. gada 2. marta tiesas sēdes protokola un skaņu ieraksta izriet, ka tiesas sēdē apsūdzētais ir apstiprinājis, ka celtā apsūdzība viņam ir saprotama.

Senāts norāda, ka atbilstoši Kriminālprocesa likuma 405. panta pirmajai daļai apsūdzībā norāda katra noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, kas nosaka juridisko kvalifikāciju, kā arī noziedzīgā nodarījuma juridisko kvalifikāciju, savukārt jautājums par to, vai šie apstākļi atbilst visām inkriminētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm, ir izvērtējams tiesas nolēmumā, veicot pierādīšanu.

Turklāt izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrās daļas 2. punktu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu un otrās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Radzeviča S. Kaija I. L. Zemīte